

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Sfinga AM, s. r. o.**, se sídlem V Tůních 1357/11, 120 00 Praha 2, zastoupené JUDr. Alešem Zábršem, advokátem se sídlem Na Beránce 6, 160 00 Praha 6, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 - Bubeneč, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2009, č. j. O-175614, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CASA a. s.**, se sídlem v Tůních 1357/11, 120 00 Praha 2, zastoupená JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou se sídlem Mezibranská 19, 115 02 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 Ca 77/2009 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Společnost CASA a. s. (osoba zúčastněná na řízení) je vydavatelem čtrnáctidenníku pro luštitele s názvem Křížovka. Titulní strana časopisu obsahuje nápis Křížovka na barevném podkladě a logo s vyobrazením ležící sfingy v pravém horním rohu. Na základě přihlášky byla osobě zúčastněné na řízení zapsána žalovaným kombinovaná ochranná

známka č. 175614 s právem přednosti od 16. 1. 2002 pro výrobky a služby spadající do následujících tříd mezinárodního třídění: (16) tiskoviny, tiskopisy, periodické a neperiodické publikace, papírenské výrobky, formuláře, fotografie, kalendáře, plakáty, letáky, reklamní a propagační tiskoviny a tabule z papíru, samolepky, štítky, zápisníky, notesy, diáře; (41) vydavatelství a nakladatelství, knižní a časopisecký servis. Kombinovaná ochranná známka má následující podobu:

[2] Proti zápisu předmětné ochranné známky podala žalobkyně dne 9. 10. 2006 námitky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) a k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochranných známkách"), které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2007, č. j. 62092/2006, zamítl. K rozkladu žalobkyně předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 12. 1. 2009, č. j. O-175614, napadené rozhodnutí o zamítnutí námitek potvrdil.

[3] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 Ca 77/2009 - 39, žalobu zamítl. Soud neshledal důvodnými námitky uplatněné v žalobě a uzavřel, že správní řízení *„proběhlo lege artis"*, správní orgán se řádně vyrovnal s uplatněným návrhem a rozhodl o věci v souladu se zásadami logického myšlení.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") napadla rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že městský soud založil své rozhodnutí na vadném právním i faktickém posouzení věci. Bez dostatečného odůvodnění se soud nevypořádal se skutečnostmi, na nichž byla správní žaloba postavena.

[5] Městský soud nepřisvědčil stěžovatelce, že byl v dané věci dán námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, tj. že je stěžovatelka uživatelkou nezapsaného označení s dřívější prioritou. Soud sice připustil, že právo k tomuto označení stěžovatelce vzniklo před podáním přihlášky kombinované ochranné známky a že je podobné s obchodní firmou stěžovatelky. Shodně s žalovaným však uzavřel, že nebylo prokázáno, že by namítané označení bylo užíváno v obchodním styku pro výrobky nebo služby stejné či obdobné s výrobky a službami, pro něž je označení přihlašováno; podle městského soudu nebylo rovněž prokázáno, že označení nemá pouze místní dosah.

[6] Z této obecné formulace městského soudu však podle stěžovatelky nevyplývá, proč má soud za to, že předložené důkazy neosvědčují, že namítané označení není užíváno v obchodním styku ani proč by mělo mít pouze místní dosah. Napadená ochranná známka byla přihlašována pro tiskoviny (a jim podobné výrobky) ve třídě 16 a pro vydavatelství a nakladatelství ve třídě 41. Stěžovatelka pod svou obchodní firmou Sfinga AM, s. r. o.

vyvíjí také činnost nakladatelskou a vydavatelskou a v rámci této činnosti vydává časopis „Sfinga křížovka“, který byl předložen jako důkaz ve správním řízení. Podle stěžovatelky tak byla splněna podmínka používání podobného označení pro výrobky a služby, pro něž je přihlašována předmětná ochranná známka.

[7] Užívání namítaného obchodního označení Sfinga AM, s. r. o. v celostátním měřítku je podle stěžovatelky evidentní, neboť časopis „Sfinga křížovka“ je prodáván na celém území České republiky. Tiskoviny typu křížovek nejsou z drtivé většiny lokálními časopisy, ale s ohledem na svůj charakter jsou distribuovány celostátně; touto skutečností se soud v napadeném rozsudku vůbec nezabýval.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí rovněž se závěrem městského soudu, že neprokázala zlou víru přihlašovatelky ochranné známky (osoby zúčastněné na řízení). Podle ní vyplývá nedobrá víra přihlašovatelky ze všech okolností případu. Přihlašovatelka věděla o zápisu obchodní firmy stěžovatelky do obchodního rejstříku; se stěžovatelkou se dobře znají a bedlivě sledují své kroky. Navíc obě společnosti sídlí na stejné adrese. Je tedy nepochybné, že přihlašovatelka registrací přihlášky kombinované ochranné známky reagovala na zápis obchodní firmy Sfinga AM, s. r. o. do obchodního rejstříku – proč by jinak zvolila podobné označení? Označení „sfinga“ natolik neobvyklé, že nelze uvěřit, že by si dva subjekty podnikající ve stejném oboru a sídlící na stejné adrese nevědomky zvolily toto označení jako svoji firmu, resp. ochrannou známku.

[9] Podle stěžovatelky se soud nad rámec žalobních námitek zabýval výkladem pojmu dobré mravy, který stěžovatelka v žalobě jednou použila jako pojem nadřazený pojmu dobrá víra. Námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách však operuje s pojmem dobrá víra.

[10] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Osoba zúčastněná na řízení (přihlašovatelka) v podaném vyjádření ke kasační stížnosti popřela veškerá tvrzení obsažená v kasační stížnosti. Podle jejího názoru rozhodl městský soud naprosto správně, neboť jednání stěžovatelky a veškeré úkony, které činí, jsou čistě účelové. Kasační stížnost proto není důvodná.

[13] Právě stěžovatelka opakovaně a dlouhodobě porušuje práva osoby zúčastněné spojená s vydáváním luštitelského čtrnáctideníku Křížovka. Přestože byl Městským soudem v Praze ve věci žaloby na ochranu před nekalou soutěží schválen smír, v němž se stěžovatelka zavázala zdržet se vydávání luštitelského čtrnáctideníku „Křížovka Sfinga“, vydává tento časopis i nadále, pouze se změnou názvu na „Sfinga křížovka“.

[14] Stěžovatelce se ve správním řízení nepodařilo prokázat zlou víru na straně osoby zúčastněné na řízení, což potvrdil žalovaný i městský soud. Tvrzení uváděná v kasační stížnosti tak pouze opakují skutečnosti, přezkoumané žalovaným i městským soudem. Proto přihlašovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu potvrdil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.")].

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů [ad IV. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], poté hodnotil námitku nesprávného posouzení skutkového stavu ve vztahu k námitkovému důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách [ad IV. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a námitku nesprávného posouzení naplnění námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona [ad IV. C); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV. A)
Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti v obecné rovině uvedla, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný. Ve vztahu k námitkovému důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona konstatovala, že se městský soud nevypořádal s její argumentací a důkazy a že se z napadeného rozsudku nedozvěděla nic jiného, než co jí sdělil ve svém rozhodnutí žalovaný. Městský soud se podle stěžovatelky nezabýval naplněním jednotlivých podmínek týkajících se užívání napadeného označení v obchodním styku či rozsahu užívání označení a jen zopakoval obecnou argumentaci žalovaného bez bližšího odůvodnění.

[19] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec*

nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz).

[20] Městský soud na straně 6 napadeného rozsudku označil argumentaci stěžovatelky k předmětné žalobní námitce za účelovou a dodal, že z podané žaloby ani nebylo jasné, v jakých konkrétních skutečnostech mělo pochybení žalovaného spočívat. Podle městského soudu ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný hodnotil předložené důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a své úvahy o provedeném hodnocení řádně odůvodnil; postupoval tak po právní i věcné stránce správným způsobem.

[21] Podle Nejvyššího správního soudu je na místě zdůraznit, že stěžovatelka námitku nesprávného zjištění skutkového stavu uplatnila v žalobě ve zcela obecné rovině, bez jakéhokoli bližšího konkretizování a uvedení jasných, dostatečně individualizovaných tvrzení, z jakých důvodů nebylo možné s náhledem žalovaného na danou problematiku souhlasit. Proto se městský soud danou námitkou zabýval také pouze ve zcela obecné rovině (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, nebo nově rozsudek ze dne 29. 7. 2011, č. j. 2 As 100/2010 - 116; oba dostupné na www.nssoud.cz). Nelze však nyní v řízení o kasační stížnosti úspěšně namítat, že městský soud byl povinen podrobně se zabývat naplněním zákonných podmínek podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, pokud stěžovatelka v podané žalobě sama neuvedla konkrétní skutečnosti, na nichž by zakládala svoji argumentaci o chybném posouzení skutkového stavu žalovaným. Městský soud na žalobní námitku stěžovatelky odpovídajícím způsobem reagoval a v obecné rovině přezkoumal hodnocení skutkového stavu žalovaným, přičemž v jeho postupu neshledal pochybení.

[22] Nelze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že by odůvodnění rozsudku městského soudu trpělo v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Je nesporné, že úroveň a obsah podané žaloby předurčuje do značné míry i obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 7 Azs 49/2005 - 48, www.nssoud.cz). V řízení o kasační stížnosti tedy stěžovatelka nemůže městskému soudu s úspěchem vytýkat, že se danou otázkou zabýval pouze v obecné rovině, pokud ona sama žádné konkrétní výtky v postupu žalovaného v žalobě nerozvedla. Městský soud se uvedenou žalobní námitkou podle zdejšího soudu zabýval odpovídajícím způsobem; námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku proto není důvodná.

IV. B)
Námitka nesprávného posouzení námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného posouzení skutkového stavu ve vztahu k námitkovému důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách. Městský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že stěžovatelka neprokázala, že je namítané označení užíváno v obchodním styku pro podobné nebo stejné výrobky a že označení nemá pouze místní dosah.

[24] Z ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách vyplývá, že *přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky.*

[25] Jak správně poznamenal žalovaný i městský soud, uživatel nezapsaného nebo jiného označení může zabránit zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek, pokud označení splňuje následující podmínky: 1) právo k označení vzniklo přede dnem podání přihlášky, 2) označení je shodné nebo podobné s přihlašovaným označením, 3) označení je používáno v obchodním styku pro výrobky nebo služby stejné nebo podobné, pro něž je označení přihlašováno, 4) označení nemá pouze místní dosah. Absence kterékoliv z podmínek má za následek nemožnost zabránit zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek.

[26] V projednávané věci nebylo mezi stranami sporu, že první i druhá podmínka byly splněny. Stěžovatelce vzniklo právo k obchodní firmě přede dnem podání přihlášky (zapsáním její společnosti do obchodního rejstříku) a označení je obdobné označení přihlašovanému, neboť v kombinované ochranné známce je obsažen text SFINGA, který je dominantním prvkem obchodní firmy stěžovatelky. Sporným tedy v dané věci zůstalo, zda byla naplněna i podmínka třetí a čtvrtá, tj. zda bylo označení stěžovatelkou používáno v obchodním styku pro stejné nebo obdobné výrobky a služby a zda označení nemá pouze místní dosah.

[27] Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí konstatoval, že pro posouzení užívání určitého označení v obchodním styku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách je nutné vycházet ze stavu v době podání přihlášky, tj. ke dni 16. 1. 2002. Aby užívání mohlo zasahovat do starších práv namítajícího, musí jít o užívání kontinuální a déle trvající. Pokud by relevantní důkazy spadaly výlučně do krátkého časového období před podáním přihlášky, lze tuto skutečnost zhojit např. prokázáním masové propagace v celostátních médiích.

[28] K prokázání naplnění třetí podmínky předložila stěžovatelka kopii výpisu z obchodního rejstříku a kopii jedenácti daňových dokladů z období prosince 2001 až ledna 2002 fakturovaných stěžovatelce za sazbu časopisu, zveřejnění inzerce, vyúčtování za telefonní služby, nákup hardware a software, nákup kancelářské techniky, připojení k internetu apod. Dále byl předložen časopis stěžovatelky Sfinga křížovka č. 26/2002, usnesení Městského soudu v Praze o schválení soudního smíru a potvrzení o evidenci periodického tisku Křížovka Sfinga. Jelikož všechny předložené doklady byly doklady z krátkého časového období před podáním přihlášky, zkoumal žalovaný, zda jimi stěžovatelka prokázala např. masovou propagaci svého časopisu v celostátním měřítku. Po zhodnocení všech důkazů žalovaný uzavřel, že předložené doklady užívání označení Sfinga v obchodním styku ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách neprokazují. Lze z nich dovodit, že stěžovatelka prováděla přípravy s účelem uvést na trh časopisů křížovkářský časopis Sfinga křížovka. I když by se jednalo o trh se stejnými výrobky, pro které je označení přihlašováno, stěžovatelka neprokázala, že by zmíněné

přípravy prováděné zhruba 6 týdnů před podáním přihlášky, bylo možné považovat za rozsah užívání dostatečný k tomu, aby podáním přihlášky došlo k porušení starších práv stěžovatelky.

[29] Nejvyšší správní soud je ve shodě s městským soudem toho názoru, že shora uvedené závěry žalovaného týkající se hodnocení předložených důkazů vyplývají z racionálního myšlenkového procesu, který odpovídá požadavkům formální logiky. V rámci hodnocení důkazů byl důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň všechny tyto důkazy v jejich vzájemné souvislosti a provedené hodnocení důkazů bylo v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Není tedy důvodu odchylovat se od tohoto hodnocení.

[30] Nejvyšší správní soud současně dodává, že interpretace užívání nezapsaného označení v obchodním styku provedená žalovaným je v souladu s rozhodovací činností Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu a s jeho výkladem k obdobnému ustanovení - článku 8 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (kodifikované znění, Úř. věst. L 78, 24. 3. 2009, s. 1-42) obsaženém ve Směrnici týkající se námitkového řízení před Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu [Guidelines Concerning Proceedings before the Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs), Part C: Opposition Guidelines; dostupná z adresy: http://oami.europa.eu/ows/rw/pages/CTM/legalReferences/guidelines/guidelines.en.do; konkrétně Part 4. Non-registered rights].

[31] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka předloženými důkazy neprokázala, že by přihlašované označení nějakým způsobem zasáhlo do jejích starších práv. Její obchodní firma podobná s přihlašovaným označením byla registrována v obchodním rejstříku necelé dva měsíce před podáním přihlášky ochranné známky, nelze proto hovořit o dlouhodobém dřívějším užívání. Samotné tvrzení, že od ledna 2002 začal vycházet časopis obsahující ve svém názvu firmu stěžovatelky a že stěžovatelka tento časopis v médiích hojně a celostátně propagovala, nemůže zásah do starších práv stěžovatelky prokázat, nebylo-li podloženo relevantními důkazními prostředky. Stěžovatelka nepředložila jediný časopis vydaný před podáním přihlášky ochranné známky a pouze z doložených faktur nebylo možné masivní propagaci časopisu stěžovatelky dovodit, neboť ve správním řízení nebyly přiloženy žádné konkrétní zveřejněné inzeráty ani smlouvy o inzerci, které by rozsah propagace mohly jakkoliv osvětlit.

[32] Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že ani podmínka většího než místního dosahu označení nebyla v posuzovaném případě splněna. První číslo časopisu (č. 1/2002) nebylo žalovanému předloženo a nebylo tak jasné, v jakém nákladu byl časopis vydán ani do jakých oblastí byl distribuován. Navíc předložené faktury za inzerci dokládaly, že časopis byl propagován zejména v pražských časopisech a dále v pěti denících a novinách v různých oblastech České republiky (faktura ze dne 9. 1. 2002 za inzerci v Jihočeských a Západočeských denících, Hradeckých a Severočeských novinách a Denících Moravia). Protože z předložených faktur nebylo možné vyčíst, čeho konkrétně se inzerce týkala, a také s ohledem na jednorázovost reklamní akce, žalovaný dospěl k závěru, že nelze tvrdit, že by označení získalo větší než místní dosah.

[33] Ani tomuto hodnocení nelze podle zdejšího soudu nic vyčíst. Žalovaný na základě předložených důkazů dospěl k přesvědčivému závěru, že stěžovatelka neprokázala větší než místní rozsah předmětného označení. Pokud v řízení nepředložila časopisy, jejichž název měl obsahovat zmíněné označení, vydané před podáním přihlášky, ani např. nedoložila inzerci dokládající propagaci jejího časopisu napříč Českou republikou, nemohl žalovaný jenom na základě předložené faktury za inzerci v některých regionálních denících dovodit, že bylo ve větším než místním dosahu inzerováno právě předmětné označení Sfinga.

[34] Podle Nejvyššího správního soudu je z rozsudku městského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky obsaženou v žalobě. Námitka nesprávného posouzení skutkového stavu ve vztahu k námitkovému důvodu podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách proto není důvodná.

IV. C)
Námitka nesprávného posouzení námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách

[35] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že městský soud nesprávně uzavřel, že stěžovatelka v řízení neprokázala zlou víru osoby zúčastněné na řízení v době podání přihlášky ochranné známky. Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, ve shodě s žalovaným uvedl, že stěžovatelka nebyla úspěšná při prokazování skutečnosti, že přihláška osoby zúčastněné nebyla podána v dobré víře. Důkazní břemeno přitom spočívalo na stěžovatelce. Samotná existence starší podobné ochranné známky zapsané pro shodné nebo podobné výrobky o nedostatku dobré víry přihlašovatelky nesvědčí. Tato skutečnost by musela být podložena dalšími relevantními důkazy.

[36] Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách se *přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře*.

[37] Jak správně poznamenal městský soud, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování, zda byla přihláška ochranné známky podána v dobré víře ve smyslu shora citovaného ustanovení, je nutné posoudit několik podmínek: 1) zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, 2) zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele a 3) zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; správní orgán však vždy musí přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 3/2008 - 195, publikovaný pod č. 1665/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[38] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Ve správním řízení přiložila přihlašovatelka několik kopií obálek časopisu Křížovka (s obrázkem sfingy), z nichž vyplynulo, že od roku 1990 vydávalo časopis Křížovka nakladatelství Panorama. V průběhu roku 1995 došlo k odkoupení části podniku tohoto nakladatelství přihlašovatelkou, včetně práv k vydávání časopisu Křížovka. Nejpozději od roku 1995 tedy předmětný časopis vydává přihlašovatelka. Dne 26. 11. 2001 byla do obchodního rejstříku zapsána společnost Sfinga AM, s. r. o., která započala s přípravami na vydávání křížovkářského čtrnáctideníku. Ze žaloby na ochranu před nekalou soutěží ze dne 10. 2. 2002 předložené přihlašovatelkou v průběhu správního řízení (podané proti stěžovatelce) a ze soudem schváleného smíru (usnesení Městského soudu ze dne 12. 11. 2002, sp. zn. 15 Cm 24/2002), podle něhož se žalovaná společnost Sfinga AM, s. r. o. měla mj. zdržet vydávání luštitelského časopisu „Křížovka Sfinga“, distribuce tohoto časopisu, užívání označení časopisu a užívání postavy sfingy v logu svých časopisů. Podle tvrzení přihlašovatelky uváděného v průběhu správního řízení a rovněž v řízení před správními soudy je jednatel a jediný společník stěžovatelky bývalý šéfredaktor časopisu Křížovka vydávaného přihlašovatelkou, který v době, kdy byl ještě zaměstnancem přihlašovatelky, začal podnikat kroky, které měly vůči přihlašovatelce znaky nekalosoutěžního jednání. Aby přihlašovatelka parazitování na své pověsti zabránila, podala přihlášku předmětné ochranné známky. Od ledna 2002 totiž stěžovatelka podle přihlašovatelky užívá grafiku a logo sfingy tak, aby způsobením záměny s časopisem přihlašovatelky spotřebitele oklamala a získala tak prospěch (srov. vyjádření přihlašovatelky k námitkám ze dne 6. 2. 2007 založené pod č. 10 správního spisu).

[39] Žalovaný v této souvislosti zmínil, že přihlašovatelka je vlastníkem dvou starších ochranných známek v následující podobě:

[40] Nyní přihlašovaná kombinovaná ochranná známka obsahuje shodný obrázek sfingy, který používá přihlašovatelka v obchodní činnosti nejméně od roku 1995. Podle žalovaného tak ze všech okolností případu vyplynulo, že nelze konstatovat, že přihlašovatelka byla ve zlé víře, pokud v další přihlášce ochranné známky zmíněný obrázek doplnila o slovní prvek „SFINGA“.

[41] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že povinností stěžovatelky při formulování námitek podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách bylo mimo jiné prokázat zlou víru osoby zúčastněné na řízení (přihlašovatelky). S ohledem na shora popsaný skutkový stav lze konstatovat, že v řízení bylo postaveno na jisto, že přihlašovatelka věděla o existenci obchodní firmy stěžovatelky (Sfinga AM, s. r. o.), nicméně nebylo prokázáno, že by přihlašovatelka přihlášením ochranné známky jednala ve zlém úmyslu. Právě naopak, z předložených důkazních prostředků (především výtisky časopisu Křížovka dokládající dlouhodobou činnost přihlašovatelky před podáním

přihlášky ochranné známky, žaloba na ochranu před nekalou soutěží ze dne 10. 2. 2002 nebo usnesení Městského soudu ze dne 12. 11. 2002, sp. zn. 15 Cm 24/2002) má zdejší soud ve shodě s žalovaným i městským soudem za to, že se přihlašovatelka podáním přihlášky ochranné známky počátkem roku 2002, kdy začala vydávat svůj časopis stěžovatelka, snažila silněji ochránit svá starší práva, která se jí zdála být ohrožena právě vydáváním časopisu stěžovatelky.

[42] Důkazní břemeno k prokázání zlé víry přihlašovatelky v souladu s § 7 odst. 1 písm. k) zákona spočívalo na stěžovatelce. Ta jej však předloženými důkazními prostředky (zejména existencí její obchodní firmy a skutečností, že přihlášky byly podány teprve poté, co stěžovatelka začala na trh uvádět svůj časopis obsahově podobný časopisu přihlašovatelky) neunesla, neboť v řízení neprokázala, že by přihlašovatelka nejednala v dobré víře. Samotná skutečnost, že přihlašovatelka věděla o existenci obchodní firmy stěžovatelky a po zahájení vydavatelské činnosti stěžovatelky podala přihlášku ochranné známky, nemůže svědčit o jejím zlém úmyslu, je-li z ostatních skutkových okolností projednávané věci zřejmé, že právě podáním ochranné známky přihlašovatelka reagovala na předchozí nekalosoutěžní jednání stěžovatelky.

[43] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále městskému soudu vytýkala nadbytečnost jeho argumentace týkající se dobrých mravů, která podle ní není obsažena v námitkovém důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. K tomu zdejší soud dodává, že městský soud zmíněnou argumentací reagoval na tvrzení stěžovatelky uváděné na straně 2 žaloby, že podání přihlášky předmětné ochranné známky přihlašovatelkou bylo reakcí na vznik společnosti stěžovatelky, a tato reakce byla v rozporu s dobrými mravy. Městský soud v napadeném rozsudku k tomuto žalobnímu tvrzení podotkl, že s ohledem na dikci předmětného ustanovení jde o argumentaci v dané věci zjevně nepřípadnou. Dospěl tedy ke shodnému závěru, k němuž nyní stěžovatelka dospívá v kasační stížnosti, že soulad podání přihlášky s dobrými mravy není relevantní pro posouzení námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona. Uvedená výtka stěžovatelky tedy postrádá jakéhokoliv opodstatnění, neboť stěžovatelka nyní v kasační stížnosti pouze opakuje závěr městského soudu.

[44] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný i městský soud správně posoudili, že stěžovatelka v řízení neprokázala, že by přihlašovatelka při podání přihlášky nejednala v dobré víře. Námitka nesprávného posouzení námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách tedy není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[45] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[46] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. mají osoby zúčastněné na řízení právo

na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, proto rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu IV. výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu